

Arrest

nr. 237 001 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2019.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij verwijzen naar dezelfde problemen die zij doorheen hun vorige verzoeken uiteen hebben gezet. Hun vader heeft ten gevolge van deze problemen Irak verlaten en reisde naar Turkije in januari 2019. Hij kende daar geen problemen. Omdat hun moeder er niet in slaagde om het huis te verkopen is hun vader in april 2019 teruggekeerd naar Irak, waar hij sindsdien geen problemen meer heeft gekend. Zij vrezen bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door sjiitische militieën.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen zij volgende documenten neer: de enveloppe waarmee de documenten van hun zesde verzoek naar hen werden verstuurd, kopieën van de documenten waarmee hun vader naar Turkije is gereisd (een paspoort met visum en in- en uitreisstempel, en een instapkaart van zijn vlucht), een schoolattest en een verblijfsattest van Syrië uit 2007.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hen aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Er werd onder meer gewezen op enkele manifeste tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen over nochtans cruciale gebeurtenissen in hun asielrelaas, zoals over de begrafenis van hun broer A., alsook over de laatste dagen van april 2015, net na de dood van hun broer. Verder werd de geloofwaardigheid van hun asielrelaas fundamenteel ondermijnd door de vaagheden en een gebrek aan gedetailleerde kennis over sleutelmomenten in hun relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 177 767 van 16 november 2016.

De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag inzake hun tweede, derde, vierde en vijfde verzoek. Zij tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekers hun zesde verzoek niet ontvankelijk. Zij stelden geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Een algemene verwijzing naar hun profiel en artikels/rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

7. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 26 mei 2020 wensen opmerkingen te maken aangaande de veiligheidssituatie en de "sanitaire" situatie in Bagdad, hun bijzonder profiel als soennieten in Bagdad en het sluiten van de grenzen wegens COVID-19. Zij wijzen er ook op dat zij bij een terugkeer naar Bagdad zullen vermoord worden door sjiitische milities.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen per pleitnota van 26 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 2 december 2019 en de bestreden beslissingen werd vastgesteld.

3.3. Verzoekende partijen wijzen in hun pleitnota op hun bijzonder profiel als soennieten in Bagdad. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "5. *Een algemene verwijzing naar hun profiel en artikels/rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.*". Verzoekende partijen werpen geen ander licht op het voorgaande.

3.4. Met hun verwijzing naar internetartikelen in hun pleitnota betreffende de COVID-19-pandemie in Irak, hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Irak een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe zij toegang kan hebben, erop wijst dat Irak door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

3.5. Waar verzoekende partijen wijzen in hun pleitnota op de veiligheidssituatie in Bagdad, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "6. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*".

De internetartikels van mei 2020, waarnaar zij verwijzen in hun pleitnota, omtrent betogingen/protesten in Bagdad en een aanslag van ISIS, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen deze voorgaande appreciatie ook niet ombuigen.

3.6. Verzoekende partijen wijzen in hun pleitnota op artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en stellen hierbij dat de Belgische regering besliste in het kader van de coronacrisis om alle niet-essentiële reizen naar het buitenland te verbieden tot en met 7 juni 2020 en de Nationale Veiligheidsraad dit verbod tijdig opnieuw zal evalueren. Verder wijzen verzoekende partijen op hetgeen op de website van de FOD Buitenlandse Zaken te lezen staat: *“Wereldwijd treffen landen maatregelen om het coronavirus in te dammen en de pandemie een halt toe te roepen. Het virus verspreidt zich over de hele wereld en kan hierom een impact hebben op uw verplaatsingen en reizen. Deze verplaatsingen en reizen helpen niet om de verspreiding van het virus tegen te gaan. Steeds meer landen nemen quarantainemaatregelen of sluiten hun grenzen waardoor de normale doorgang over de grenzen niet langer kan gegarandeerd worden.”*. De Raad merkt op dat verzoekende partijen verder geen concrete uitleg geven wat zij met dit voorgaand betoog willen aantonen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen inhouden. Het voorgaande verbod/advies vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus in hun land van herkomst en is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS